

Giới thiệu Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới

Truyện Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới của tác giả Đại Ninh nói về cuộc sống hàng ngày của hai vợ chồng không thoát khỏi cảnh cãi vã hàng ngày.

Hai người kết hôn khi tuổi còn quá trẻ, tình yêu đầu đời đầy ngọt ngào nhưng làm cho người ta lỳ mờ đi, cứ tưởng rằng hôn nhân sẽ chôn vùi tình yêu của hai người, nhưng khi trải qua hàng loạt biến cố mới nhận ra rằng cả hai không thể sống thiếu nhau.

Mời các bạn đón đọc câu truyện này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp anh là thời gian tươi đẹp nhất

Có một hôm Lâm Tri Dật tỏ vẻ thần bí tới nói với tôi: “Đại Ninh, anh có mua những bốn vé xem phim, có thể mời em đi xem phim hai lần luôn đó.”

Trong lòng tôi vui mừng hơn hờ, thì ra anh ấy cũng có chút tế bào lãng mạn đó chứ.

Chỉ là sau đó hai chúng tôi đều rất bận rộn với công việc, trước khi vé xem phim đó sắp hết hạn chúng tôi mới sắp xếp được thời gian đến rạp chiếu phim.

Anh ấy đi xếp hàng nhận vé, tôi thì vui đùa vào ipad coi phim “Vì sao đưa anh đến”.

Sau đó, đợi cả nửa ngày chỉ thấy anh ấy ôm hai bịch bỏng ngô bước tới, tôi buồn bực hỏi: “Sao lại mua tới hai bịch bỏng ngô vậy?” Mỗi lần chỉ cần một bịch là đủ rồi mà.

Anh ấy nói: “Không ngờ trang web mua chung đó lại chơi anh như vậy, viết không rõ ràng gì hết, không ngờ nó cho mua chung bỏng ngô ở rạp chiếu phim chứ không phải vé xem phim.”

Tôi đỏ mặt hỏi đàm đũa.

Anh ấy thận trọng nói với tôi: “Bây giờ bộ phim này hết vé rồi, suất chiếu sau phải đợi tới một tiếng đó, chúng ta vẫn tiếp tục đợi hay đi luôn?”

Lúc ấy tôi bị bộ phim “Vì sao đưa anh đến” mê hoặc rồi, nhẹ nhàng nói: “Không đợi nữa, chúng ta đi thôi.”

Anh ấy cảm thấy hơi khó hiểu: “Lúc trước anh phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn như thế, chẳng phải em đều nổi giận lôi đình sao? Sao hôm nay tốt tính thế?”

Tôi nói: “Em bận xem giáo sư Do Min Joon rồi! Không rảnh quan tâm tới anh đâu.”

Tôi lướt anh ta đỏ mặt hỏi hột.

Bởi vì vé cùng mua đó sắp tới hạn rồi, cũng không rồi tới mức tới đây lần nữa để lấy bịch bỏng ngô. Vì thế, hôm đó chúng tôi ôm bốn bịch bỏng ngô về nhà.

Về đến nhà, Lâm Tri Dật ngờ vực hỏi tôi: “Đại Ninh, em thật sự không phạt anh sao?”

“Ai nói là không phạt?”

“Bắt anh quỳ bần phỉm hay là thịt anh sạch sẽ, em chọn một trong hai đi.”

Giỏi quá ha, còn đưa ra hình phạt để tôi chọn nữa. Tôi nói: “Không chọn gì hết, phạt anh xem bốn tập phim “Vì sao đưa anh đến” liên tiếp cùng em!”

Anh ấy: “...”

Vì vậy, tối hôm đó, tắm rửa xong chúng tôi gối tựa vào gối, cầm bỏng ngô xem giáo sư Do.

Ngày hôm sau, caption qq của Lâm Tri Dật đổi thành “Bị ám ảnh tâm lý khi cùng bà xã ngắm tình địch suốt bốn tiếng.”

Bạn thân Dư Kiều gửi cho tôi một tấm hình qua Wechat, trong bức hình có hai cô gái được vẽ theo kiểu chibi. Một cô thì có khuôn mặt rất đẹp, nhưng thân hình khá tròn trĩnh; cô còn lại thì thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt không được đẹp lắm.

Dur Kiều nói: “Cậu đưa Lâm Tri Dật nhà cậu xem thử, hỏi anh ta chọn ai đi nào?”

Thế là, tôi đưa điện thoại tới trước mặt anh ta hỏi: “Nếu để anh chọn, anh sẽ chọn ai?” Anh ấy liếc sơ qua, kiên định nói: “Không chọn! Thà cô độc một mình tới già.”

Tôi kiên trì hỏi tiếp: “Thì anh chọn đại một cô đi! Thân hình hay khuôn mặt đẹp, anh chọn cái nào?”

Anh ấy cũng kiên trì nốt: “Đừng lấy vấn đề đó thăm dò anh. Anh có tiêu chuẩn của mình, chọn em là đúng rồi.”

Bỗng chốc tôi cảm thấy mở cờ trong bụng, bật cười haha, có phải là nói mình thân hình lẫn khuôn mặt đều đẹp không nhỉ?

Sau khi Dur Kiều biết được đáp án của Lâm Tri Dật, khen mức nờ: “EQ của chồng cậu cao thật đấy.”

Hả? Vấn đề chẳng phải là tôi tài mọ song toàn sao?

Mỗi lần ra ngoài với Lâm Tri Dật, anh ấy đều chủ động cầm túi giúp tôi, biểu hiện rất phong độ.

Lần này ra ngoài, anh ấy cũng có thói quen là đưa tay cầm túi giúp tôi. Tôi xua tay, nói: “Không cần đâu, túi đẹp như vậy, để em tự đeo.”

Anh ấy như trút được gánh nặng: “Thì ra mua túi đắt lại có lợi ích như thế à!”

“...” Lúc anh ấy trả tiền rõ ràng biểu cảm rất đau đớn mà.

Lúc ăn cơm cùng Lâm Tri Dật, tôi đột nhiên phát biểu cảm nghĩ: “Lúc anh cảm thấy việc này quan trọng như hít thở không khí, bắt luận đó là viết lách, ca hát, hội họa, du lịch hay là những việc khác, hoặc nó chính là mơ ước của anh.”

Nói xong tôi tự cảm thấy nó rất có lý, sau đó hỏi Lâm Tri Dật: “Bây giờ có thứ gì đối với anh quan trọng như hít thở không khí không?”

Anh ấy lộ vẻ mặt điềm nhiên trả lời: “Là em.”

Ôi mẹ ơi, đang nói chuyện ước mơ mà sao chuyển sang tìm đập nhanh loạn nhịp như vậy rồi? Có thể yên ổn cùng nhau trò chuyện nữa không đây?

Lâm Tri Dật suốt ngày nói tôi có trái tim thiếu nữ, bởi vì tôi cũng đã tốt nghiệp đại học mấy năm rồi, vẫn rất thích đọc tiểu thuyết ngôn tình.

Mỗi lần đọc được cuốn ngôn tình hay, sẽ không không chế được cảm xúc lâng lâng của mình, thậm chí sẽ chủ động chạy tới ôm anh ấy, nâng cao chất lượng và tần suất “sinh hoạt thân mật” của ai đó.

Có một hôm, anh ấy hỏi: “Gần đây em không đọc được cuốn ngôn nào hay sao?”

Tôi ngờ vực hỏi lại: “Sao anh lại quan tâm tới vấn đề này rồi?”

Anh nói: “Em có nhiệt tình với anh hay không đều dựa vào một tiêu chí duy nhất, đó là cuốn ngôn tình đó có hay hay không. Gần đây em rất lạnh nhạt với anh, anh nghĩ có lẽ không đọc được cuốn nào hay rồi, đúng không?”

“...”

Hai người yêu nhau ở chung với nhau lâu, cũng khó tránh khỏi những lúc cãi vã.

Hôm ấy hai chúng tôi vì một chuyện con con mà cãi nhau.

Sau đó, Lâm Tri Dật tới an ủi tôi, tôi mặc kệ anh ta.

Anh : “Ngày mai anh dẫn em đi ăn cá nướng nhé, đi tới quán em thích ăn nhất nha.”

Tôi: “Cút!”

Anh: “Em đừng có giận nữa, sau này anh sẽ bao thầu hết việc nhà được chưa nào?”

Tôi: “Cút!”

Anh: “Nghỉ phép năm nay anh đưa em du lịch Maldives nhé.”

Tôi: “Cút!”

Anh: “Thất tịch rồi, chúng ta cùng lăn giường nhé được không?”

Tôi: “Cút!”

Lâm Trí Dật cười haha, “Được rồi, vậy chúng ta cùng lẫn nha được không?”

Tôi: “...” Sao tôi lại có cảm giác mình bị mắc bẫy thế này nhỉ?

Tôi nhìn thấy một tấm hình trai lỏa thể trên trang hot của weibo, là một cô gái bình thường, tôi hí ha hí hửng mở xem ảnh lớn.

Vì vậy, tôi đã nhìn thấy tấm hình lưng ở trần của Hà Nhuận Đông, tấm hình đấy xem xong khiến người khác chảy máu mũi không ngừng. Thì ra vì để chúc mừng tỉ lệ người xem phim truyền hình ảnh ấy thủ vai chính vượt qua 4% , đây là phúc lợi của anh ta dành cho fan.

Tôi gửi tấm hình đó cho Dư Kiều, cô ấy cảm khái: “Đúng là có tinh thần cống hiến!”

Sau đó tôi lại gửi tấm hình này cho Lâm Trí Dật, anh ta rất thân nhiên trả lời: “Lúc sáng anh nhìn thấy rồi, mong không đẹp bằng anh!”

“...” Cái đó, cái đó, tôi vẫn chưa nghiên cứu qua.

Lâm Trí Dật tan làm về nhà vừa đứng ở tay nắm cửa cởi giày vừa nói: “ Sáng nay trên đường anh đi làm anh thấy có người mặc áo thun giống hệt anh, không ngờ mắt nhìn tốt như anh mà cũng bị đụng hàng áo.”

Tôi liếc anh ấy, mặt vênh vênh: “Thảm mĩ như anh không bị đụng hàng thì mới là chuyện lạ. Nhưng mà, xin phỏng vấn anh đôi chút, nhìn thấy người khác mặc đụng hàng với mình, lúc đó anh có cảm giác gì không?”

Anh ấy dương dương tự đắc, “Đụng hàng thì chả làm sao cả, quan trọng là nó không đẹp trai bằng anh!”

Tôi: “...” Người này không những không có mắt thảm mĩ, mà còn không biết tự lượng sức mình nữa.

Dạo gần đây không khỏi bắt đầu nhớ về chuyện xưa, đột nhiên tôi nhớ đến chuyện khi mới bắt đầu yêu đương Lâm Trí Dật.

Lúc đó hai chúng tôi vẫn còn đang học chung trường đại học, quan hệ của chúng tôi rất mập mờ, vẫn còn gọi nhau là anh em khóa trên khóa dưới, vẫn chưa đâm thủng mối quan hệ mỏng như tờ giấy ấy.

Ngày nào đó, anh mời tôi đi ăn cơm tôi, ăn xong anh đề nghị cùng nhau đi dạo quanh sân trường. Lúc đi dạo anh len lén nhét thỏi kẹo cao su vào lòng bàn tay tôi.

Tôi vẫn khách sáo mà nói tiếng “Cảm ơn.”

Nếu như biết lúc ấy anh ấy lòng dạ đen tối, có lẽ tôi đã tặng anh ấy một chữ - “Cút!”

Và rồi, cũng chính vào đêm trăng thanh gió mát đó, lúc đi qua con đường kế bên cây đại thụ, Lâm Trí Dật đã hôn tôi.

Quá đáng hơn là, chưa nói đến việc cướp đi nụ hôn đầu nhân lúc tôi không phòng bị, hôn xong, anh ta còn nói câu tổn thương hết sức: “Hình như cảm giác không tuyệt như trong tưởng tượng thì phải!”

“...” Anh hôn lén, người ta chắc chắn sẽ kháng cự rồi, anh có cảm giác tuyệt mới là lạ!

Sau đó tôi mới biết, anh ấy đã chuẩn bị kĩ càng mọi thứ, mời tôi ăn cơm, ăn xong chuẩn bị kẹo cao su, tất cả đều vì nụ hôn đó.

Bây giờ nhớ lại chuyện xưa, tôi nói với Lâm Trí Dật: “Lúc trước anh chủ động quá nha!”

Anh nói: “Anh không chủ động nữa thì sẽ không kịp mất.”

Tôi nghĩ một hồi, “Cũng đúng nhỉ, lúc đó anh năm tư rồi, đúng là tình muộn.”

Anh nói: “Không hẳn là tình muộn đâu, anh mới hai mươi hai thôi, thích hợp để bắt đầu thời gian tươi đẹp nhất.”

Đúng vậy, bất kể mất bao lâu để gặp được người đó, chỉ cần chúng ta gặp được, thì đó chính là thời gian tươi đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đã lỡ ăn hiếp em rồi, cả đời phải chịu trách nhiệm

Lúc đó, tôi và Lâm Trí Dật còn đang học Đại học, vẫn chưa xác định mối quan hệ yêu đương, vẫn gọi nhau là đàn anh khóa trên đàn em khóa dưới.

Có một hôm, hai chúng tôi đang ăn cơm ở căn tin, có một nam sinh cao ráo đẹp trai đi qua chào hỏi Lâm Trí Dật.

Bạn nam sinh kia rất cao, tôi ngồi đó ngược nhìn anh ta, cảm thấy anh ta rất cao lớn, cộng thêm bề ngoài lại ưa nhìn nữa, khiến tôi không kìm được lòng mà nhìn thêm chút nữa.

“Đừng nhìn nữa, nhìn cũng vô ích thôi.” Lâm Trí Dật lạnh lùng nói.

“Sao vậy?” Mọi người đều có lòng yêu cái đẹp mà, ngắm trai đẹp thêm chút nữa cũng không được sao?

“Người ta có bạn gái rồi.”

Trong lòng tôi thoáng chút thất vọng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, “Anh ta có bạn gái liên quan gì đến tôi, tôi nhìn là việc của tôi, anh ta có bạn gái là việc của anh ta.”

“Đừng có chuốc nhục vào thân nữa, nhìn bên đó không bằng nhìn bên này.”

Lúc này tôi mới phát hiện ánh mắt vẫn còn hoa si theo đuổi bóng hình của chàng đẹp trai kia, lập tức thu lại ánh nhìn, nhàn nhạt hỏi: “Nhìn ở đâu?”

Lâm Trí Dật không biết liêm sỉ chỉ vào chính mình, “Nhìn ở đây, nhìn đây nè.”

“...”

Có nhiều lúc, những chi tiết nhỏ nhặt tưởng chừng như rất khó nhận ra lại khiến chúng ta nhưng nhớ.

Tôi còn nhớ lần đầu tiên đi ăn cơm với Lâm Trí Dật, trước khi ăn, tôi đang chuẩn bị xé bao lấy đôi đũa gỗ ra, anh cầm lấy đôi đũa của tôi nói: “Để anh.”

Tôi cảm thấy hơi khó hiểu, tôi đâu phải con nít ba tuổi, việc lấy đôi đũa không tốn chút kĩ thuật này tôi có thể làm tốt mà.

Anh cẩn thận lấy đôi đũa ra, ma sát hai thanh đũa với nhau vài lượt, sau đó mới đưa cho tôi, “Được rồi, ăn được rồi đó.”

Tôi khó hiểu: “Tại sao phải làm như vậy mới được ăn?”

Anh giải thích: “Sau khi lấy đũa ra có vài chỗ còn rất bén, có khi sẽ làm tay em bị trầy xước, ma sát chúng vài lần để mặt ngoài nó nhẵn, rồi sẽ không sao nữa.”

Nói trong lòng không có chút cảm động là lừa người thôi, bởi vì từ trước đến nay chưa có ai chu đáo với tôi như vậy.

Hôm đó ăn cơm đúng lúc đi cả tôi đại giá quang lâm, bụng hơi đau, tôi không nhịn được mà thốt lên: “Đau quá.”

“Đau ở đâu?” Ánh mắt lo lắng nhìn tôi

“Đau bụng.”

“Có đau lắm không? Có cần tới bệnh viện không?” Anh quan tâm hỏi han.

Mặt tôi ửng đỏ, “Không cần đâu, vẫn chưa tới nỗi tới bệnh viện.”

Anh đứng dậy bước ra ngoài, tôi không hiểu vì sao, không lẽ ra ngoài mua thuốc cho tôi?

Một lát sau, anh trở lại, trong tay có thêm một ly trà sữa trân châu. Anh đưa cho tôi, “Còn nóng đó, có thể giúp em giảm đau.”

Thì ra trà sữa trân châu có thể khiến người ta ấm áp đến vậy.

Tôi đau bụng, không buồn ăn gì cả, chỉ ăn vài miếng cơm rồi cầm ly trà sữa, ngồi một bên ngắm Lâm Trí Dật ăn cơm.

Đúng là nhìn không ra, anh có bề ngoài gầy nhom mà lúc ăn lại khỏe như vậy.

Lúc anh đang định đứng dậy tới cửa sổ căn tin để lấy cơm thêm, đột nhiên tôi muốn chọc anh: “Hay là tiết kiệm tiền cơm đi, dù sao em cũng ăn không hết, hay là, anh ăn phần của em.”

Anh ngờ người ra, nhưng liền nói: “Như vậy cũng tốt! Để em không phải gánh tội lãng phí lương thực, chi bằng chia sẻ lương thực cho anh.” Nói xong anh không hề khách sáo cầm chén cơm của tôi đổ vào chén của mình.

Lần này tới lượt tôi ngờ ra, tôi chỉ lỡ miệng nói thế thôi, không ngờ anh tưởng thật!

Chỉ là ... chỉ là... Tôi lớn thế này rồi, chỉ có cha từng ăn cơm thừa của tôi thôi. Không ngờ anh không chê tôi, ăn cơm thừa của tôi, chuyện này là thế nào đây?

Sau đó tôi mới biết, thêm cơm ở căn tin không cần trả tiền, anh không đi lấy cơm thêm mà tình nguyện ăn cơm thừa của tôi, càng khiến tôi khó hiểu.

Tôi hỏi anh vì sao, anh nói: “Không vì sao cả, tự nhiên muốn làm như vậy thôi.”

“Chẳng lẽ anh muốn hôn gián tiếp sao?” Tôi hỏi.

Anh trả lời thế này: “Anh không đen tối như em nghĩ đâu.”

“...”

Sân trường của chúng tôi rất rộng, từ kí túc xá tới khu lớp học phải đi qua một đoạn đường rất dài.

Có một lần tôi đang trên đường tới tòa Dật Phu thì gặp Lâm Tri Dật, anh đang đi chiếc xe đạp màu bạc, nhìn thấy tôi thì dừng xe hỏi: “Em đi đâu vậy? Có cần anh chở em đi không?”

Nghĩ tới mối quan hệ thuần khiết giữa chúng tôi, tôi không từ chối: “Được thôi.”

Trong khuôn viên trường có một đoạn xuống dốc, anh không hề có ý muốn giảm tốc độ, tôi nhắc anh bóp phanh xe, anh lại nói: “Ôm chặt eo của anh.”

Bởi vì xe chạy rất nhanh, tôi bắt buộc phải ôm chặt eo của anh.

Đúng vào ngày hè, anh chỉ mặc chiếc áo thun màu trắng, tôi dường như chạm vào cơ bắp của anh, hại tôi đỏ cả mặt, nhưng anh thì tỏ ra không có chuyện gì trước mặt tôi còn nói: “Ôm chặt hơn nữa.”

Đoạn dốc đó dường như kéo dài hơn, bên tai còn vì vu tiếng gió, chốc chốc lại có hương hoa từ đâu bay tới. Bởi vì ôm chặt anh, mặt của tôi sắp dính chặt vào lưng của người ngay trước ấy.

Đột nhiên nghĩ, chúng tôi như thế, có khi nào khiến người khác hiểu lầm không?

Quan hệ của chúng tôi rất thuần khiết, quan hệ của chúng tôi rất thuần khiết, quan hệ của chúng tôi rất thuần khiết, trong lòng tự nhủ thầm ba lần, để tự tẩy não bản thân.

Hôm đó, đến tận khi tới tòa Dật Phu, mặt của tôi vẫn rất đỏ.

Ai ngờ Lâm Tri Dật cứ cố tình hỏi, “Có phải thời tiết quá nóng không? Em xem nhìn em giống như con tôm luộc kia.”

Sau này nghĩ lại, biểu hiện của người này bình lặng trước sau như một, lại có phong độ của quân tử, thế giới nội tâm hình như lại rất đen tối, luôn luôn tỏ ra là mình chịu thiệt thòi.

Nhưng mà anh ấy lại không cho rằng như vậy, anh nói:

“Anh chỉ tình nguyện ăn hiếp mình em thôi, hơn nữa, anh nguyện cả đời này chịu trách nhiệm.”

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Em là ánh mặt trời sau mưa của anh

Tết Trung thu sau những ngày mới quen biết Lâm Tri Dật, anh chủ động mời cả phòng kí túc xá của tôi ăn cơm, các chị em trong phòng khi nghe tin đều vui mừng, ai cũng giơ ngón cái khen ngợi: “Woa! Anh ấy thật hào phóng!”

Lâm Tri Dật mời chúng tôi tới quán phía tây trường học, các chị em đều chê thức ăn ở nhà ăn không đủ dầu lửa, nhân cơ hội hôm đó, no nê một bữa.

Ăn xong cơm, Lâm Tri Dật còn mua một bịch trái cây lớn cho chị trưởng phòng kí túc xá, “Mọi người đem về nhà ăn đi, ăn cơm xong ăn ít trái cây, có lợi cho tiêu hóa.”

Chị ấy cười hihi cầm lấy túi trái cây, tuyên bố: “Những người khác theo tôi về phòng, Đình Ninh ở lại.”

Tôi ngờ ra, “Tại sao chỉ có mình em ở lại?”

“Ăn đồ người ta thì phải nhìn sắc mặt người đó. Các chị em không những ăn mà còn lấy đồ rồi, dù gì cũng phải lấy thứ khác ra đánh đổi chứ. Em ở lại với cậu ấy đi.” Chị trưởng phòng nghiêm túc nói.

Vì thế, đêm hôm ấy, tôi trở thành vật trao đổi bị bắt ở lại.

Tôi cùng Lâm Tri Dật tản bộ trên đường, tôi cúi đầu nhìn hai bóng hình được ánh đèn in bóng, trong lòng lại nghĩ: Có khi nào các chị em chia sạch sẽ đồng trái cây đó, một trái cũng không để lại cho mình không?

Trong lúc tôi còn nhớ đến trái cây, đột nhiên cảm thấy bàn tay hơi lạnh, cũng không biết từ lúc nào, có một chiếc vòng đá đã được đeo trên tay mình.

Lâm Tri Dật ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cố ý nói chậm rãi: “Cả đám bọn anh cùng nhau đi du lịch, bọn họ đều đi mua đồ kỉ niệm, ông chủ lúc đó giới thiệu với anh, “Chàng trai này, chàng trai, mua vòng tay tặng bạn gái đi!” Anh nói anh không có bạn gái. Ông chủ đó nói, “Không có bạn gái thì càng phải mua, gặp được cô gái cậu thích thì tặng cho cô ấy!” Bây giờ, cuối cùng nó cũng thể hiện được giá trị của mình rồi.

Cái đó... cái đó... Chẳng lẽ đang tỏ tình với tôi sao?

Tôi sờ nhẹ chiếc vòng đá ấy, nói: “Anh mua chiếc vòng này lúc đi du lịch, không sợ bị đám tiểu thương đó lừa sao?”

Anh quay đầu nhìn tôi, “Cái đó không phải trọng tâm được chứ?”

Nhưng mà...nhưng mà... Người ta còn chưa chuẩn bị tâm lý yêu đương mà! Mà anh đã tặng vật định tình rồi, tôi nên cõn ra trả cho anh, hay là...

Tôi cầm chiếc vòng trên mình do dự một hồi.

Anh liếc nhìn động tác của tôi, sợ tôi sẽ tháo nó, nói: “Mặc kệ em có nhận không, cũng không được tháo nó ra. Anh không trông chờ em nhất kiến chung tình như anh, nhưng mà, em cũng không được đá kích lòng cầu tiến của anh.”

Nhất kiến chung tình ? Vậy chẳng phải nói là mỗi buổi tối ôn tập giúp tôi giành ghế, mỗi ngày đều nấu mì ăn liền ở siêu thị dưới kí túc xá của tôi, hôm nay mời cả phòng tôi đi ăn cơm, đều là âm mưu từ trước sao?

Nhưng mà, cho dù như vậy, tại sao tôi lại không thể ghét anh được cơ chứ?

Lúc tôi đang im lặng, không biết từ đâu phát ra bài hát Because of You của 98 Degree: “You’re my sunshine after the rain. You’re the cure against my fear and may pain...” “Bài hát này rất hay.” Tôi lập tức thay đổi chủ đề, xóa tan không khí ngại ngùng lúc bấy giờ.

Lâm Tri Dật nói: “ Anh có chiếc đĩa CD đó, em thích thì anh tặng em.” Nói xong, còn bắt giác ngân nga hát một câu, “You’re my sunshine after the rain”.

Anh hát rất hay, khiến người khác rung động.

Về sau, tôi đã nghe rất nhiều ca khúc hay, không cũng cảm thấy hay như bài hát đó, tôi cũng từng nghe rất nhiều người hát tiếng Anh, nhưng vẫn không có cảm giác hay như Lâm Tri Dật.

Lúc đó, ngay cả tôi cũng không biết, tôi đã rung động trước anh rồi.

Sau này, khi chúng tôi nói lại chuyện đó, tôi hỏi Lâm Tri Dật: “ Tại sao anh lại mời cả phòng em đi ăn cơm vậy?”

Anh nói: “Đó là một phần trong chiến thuật tình yêu của anh, nông thôn bao vây thành thị (*).”

(*): Đây là một chiến lược của Mao Trạch Đông. Chiến lược này là đầu tiên chiếm lấy thị trường xung quanh, tích lũy lực lượng, đồng thời hình thành thế bao vây và gây sức ép vô hình tới thị trường trung tâm. Thời cơ chín muồi, liền chiếm đóng được thị trường đó.

“...”

Tôi thấy tiếc cho những lời khen ban đầu của chị em cùng phòng. Những người ấy đều bị vẻ ngoài tỏa nắng của anh che mờ con mắt rồi.

“Còn có chiến thuật tình yêu gì không? Thành thật khai báo, có phải anh có nhiều kinh nghiệm yêu đương lắm đúng không?”

“Kinh nghiệm yêu đương của anh từ khi gặp em mới từ từ tích lũy. Còn phải cảm ơn em, lúc lên đại học anh có được học phần tình yêu, cũng đều nhờ phúc của em đấy.”

“Như nhau cả thôi.” Tôi trả lời lại.

Chúng tôi đều là những con người không có kinh nghiệm yêu đương, về phương diện tình yêu như một tờ giấy trắng, nhưng mà, lúc hai chúng tôi gặp nhau, cuối cùng cũng có thể dùng chân tình để tô điểm thêm cho bức tranh tình yêu đầy màu sắc rồi.

Lúc học đại học, vấn đề khó nhất đối với tôi là anh vẫn cấp bốn, tôi thi những bốn lần mà vẫn không qua, khó tránh khỏi những lúc nản chí, tôi cũng rất lo nếu không thi đỗ cấp bốn thì không thể nhận được bằng tốt nghiệp.

Tôi tự cho rằng bản thân mình có lòng kiên trì và nghị lực lắm, nhưng về mặt anh vẫn thì lại thiếu tính kiên trì đó.

Lâm Tri Dật đề nghị: “Hay là, sau này anh sẽ ôn tập tiếng anh giúp em?”

Anh thi một lần đã qua, nghĩ lại thì chắc cũng kinh nghiệm đầy mình, cho nên tôi gật đầu đồng ý.

Vì vậy, mỗi buổi tối anh đều giành ghế ngồi tự học giúp tôi, còn cho tôi những đồ dùng cần thiết và cuốn sách ôn thi lúc trước của anh như sách bổ trợ cấp bốn, đề thi các năm, từ điển điện tử Văn khúc tình.

Anh hỏi tôi: “Trong đề thi cấp bốn, phần nào em yếu nhất?”

Tôi nghĩ một hồi, vẫn không biết trả lời thế nào.

Anh lại hỏi: “Phần nghe? Đọc hiểu? Từ vựng? Điền vào chỗ trống? Làm văn?”

Tôi khó xử: “...Hình như phần nào em cũng yếu.”

“...”

Thấy anh im lặng, tôi cứ tưởng anh quyết định bỏ cuộc rồi, tôi hỏi: “Có phải anh không dám dạy em nữa không?”

“Sao lại không dám! Như vậy thì anh càng có quyết tâm giúp em thi đỗ. Cũng bởi vì tiếng Anh em quá kém, nếu như em thi đỗ rồi, lòng tự hào của anh sẽ được nâng lên gấp bội!”

“...”

Thật ra, Lâm Tri Dật đúng là một thầy giáo giỏi, anh không những tỉ mỉ nhẫn nại, lại biết kết hợp hoàn hảo việc dạy học và khuyến học. Mỗi lần tôi học một đến bờ cả hơi tai, anh giống như nhà ảo thuật biết hóa phép lấy đồ ăn vặt trong học tủ cho tôi, khi thì là ô mai, lúc lại là kẹo dẻo, hoặc là socola, đối với một đứa yêu thích đồ ăn vặt như tôi thì quả là hạnh phúc quá rồi.

Mỗi lần tan lớp tự học anh cũng sẽ mua nước uống, gà rán khích lệ tôi, hơn nữa, anh còn cho tôi một “chiếc bánh lớn”, “Nếu như lần này em đỗ cấp bốn, anh sẽ tặng em một món quà, số điểm đạt được hơn số điểm đạt bao nhiêu thì sẽ có thêm bấy nhiêu món quà.”

Trong lòng tôi vui mừng hơn hơ, cho dù điều đó khiến Lâm Tri Dật phá sản tôi cũng mặc kệ!

Sau khi Dư Kiều biết Lâm Tri Dật làm thầy giáo tiếng Anh của tôi, ngưỡng mộ nói: “Cậu hạnh phúc thật đó! Môn tiếng Anh của tui tở toàn phải tự mình phấn đấu, chỉ có cậu được hưởng đãi ngộ cao cấp có ông thầy tiếng Anh đẹp trai như vậy.”

Hả? Đẹp trai sao? Sao tôi không nhận ra nhỉ?

Chỉ là, từ lúc đó về sau, mỗi lần ôn tập, tôi cũng đều nhận lúc Lâm Tri Dật không chú ý, len lén nhìn một bên mặt của anh, phát hiện ngũ quan anh thanh tú, mũi cũng rất cao, càng nhìn càng đẹp. Con người này sao càng ngày càng đẹp thế, thật kì lạ!

Cuối cùng hôm thi cấp bốn tôi hơn điểm đạt mười một điểm, tôi tưởng mình sẽ nhận được cả đồng quà, không ngờ chỉ là mười một đóa hoa hồng.

Bó hoa đó còn có một tấm thiệp nhỏ, trên đó viết: “Mười một đóa hoa hồng thay cho tấm lòng của anh.”

Lúc bó hoa được đưa tới kí túc xá của chúng tôi, Dư Kiều cũng ở đó, cô ấy liếc nhìn tấm thiệp, cười nói: “Còn ánh trăng nói hộ lòng tôi nữa cơ à, Nhưng mà, trai khối A mà có tế bào lãng mạn như vậy cũng hiếm có lắm.”

Tôi hỏi cậu ấy: “Trong bài hát chẳng phải luôn hát là chín mươi chín đóa hoa hồng sao? Anh ấy tặng mình mười một bông hồng là nghĩa là gì vậy?”

Dư Kiều nhìn đều tôi, “Cậu khờ quá! Điều đó đại diện cho một đời một kiếp đôi tình nhân, chỉ mong được lòng một người, cả đời không chia lìa đó.”

Nói như vậy, Lâm Tri Dật đúng là khổ tâm tính kẻ rồi!

Sau đó tôi lên mạng tra mười một đóa hoa hồng có nghĩa là gì: Yêu em nhất, chỉ quan tâm mình em!

May mắn làm sao số điểm của tôi không ít cũng không nhiều, chuẩn xác mười một điểm.

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật

Tuy Lâm Tri Dật là dân học tự nhiên, nhưng lại rất thích đọc sách giống tôi, chúng tôi thường xuyên không phải cùng nhau ôn tập, thì cũng là cùng nhau

tới phòng đọc sách trong thư viện.

Trước khi chưa đến phòng đọc sách, tôi luôn ảo tưởng một bức tranh như này. Hai chúng tôi ngồi dựa vào hai bên đầu của chiếc ghế dài cạnh cửa sổ, rèm cửa màu trắng chốc chốc bị con gió nhẹ thổi đung đưa, anh cầm cuốn sách, có lúc ngẩng đầu mỉm cười với tôi, để lộ hàm răng trắng tươm, còn rực rỡ hơn ánh mặt trời.

Nhưng thực tế chính là — Không gian trong phòng đọc sách không lớn, người lại nhiều, chúng tôi luôn phải khó khăn chật vật lắm mới chiếm được một góc ngồi, mà Lâm Tri Dật lúc đọc sách luôn rất chăm chú, vốn dĩ lơ đi sự tồn tại của tôi.

Nhiều khi để anh chú ý đến mình, tôi luôn giả bộ không cẩn thận chạm vào tay của anh, kết quả anh vẫn ngồi yên bất động.

Thế mới nói, những cảnh lãng mạn trong mấy cuốn ngôn tình đều là ảo tưởng thôi.

Thời sinh viên, ngoài việc thích đọc sách, tôi còn thích viết văn, có lúc trước khi giao bản thảo cho tạp chí đều đưa Lâm Tri Dật xem qua.

Hôm đó mưa rơi lất phất, chúng tôi mỗi người cầm một chiếc ô. đi bộ tới phòng dữ liệu tin học(*) của trường.

(*) Có một số trường đại học sẽ có một phòng máy dành riêng cho các bạn sinh viên vào tra cứu tài liệu, hay giải trí, nghe nhạc các thứ. Mỗi lần mở máy khởi động bạn đều phải trả 2000đ coi như là tiền mạng, 2000đ/ tiếng, mức giá tùy mỗi trường đưa ra mà có sự chênh lệch.

Trước khi tôi gửi mail bản thảo cho tạp chí nào đó, nhờ anh giúp tôi xem qua một lượt.

Nửa đường, anh đột nhiên nói: “Chẳng phải dùng chung một chiếc ô là được rồi sao?”

“Hả?” Đầu đá như tôi vẫn chưa hiểu ra ý của anh.

“Ô của anh rất lớn, em gập ô của em lại đi, dùng của anh được rồi.” Anh vừa nói vừa đến gần chỗ tôi.

Tôi lập tức hiểu ra ý đồ của anh, thì ra muốn dùng chung một chiếc ô.

“Nhưng mà... Như vậy chẳng phải sẽ bị ướt sao?” Tôi còn đang tìm lý do từ chối anh.

“Không đâu, ô của anh đủ lớn.” Vừa dứt lời anh đã gập chiếc ô qua đỉnh đầu tôi, tôi đành miễn cưỡng gập ô của mình lại.

Đó là lần đầu tiên tôi dựa sát vào một bạn nam như thế, tôi có chút không quen, muốn tránh xa anh một chút, lại lo anh bị dính mưa.

Mãi đến khi tới cửa phòng tin học, tôi cảm thấy mỗi dây thần kinh của mình đều căng như dây đàn.

Lúc anh gập ô lại, tôi liếc nhìn anh, phát hiện một bên áo anh ướt đẫm, trên đầu còn vương vài giọt nước.

Tôi ngạc nhiên hỏi anh: “Sao anh ướt ra nông nỗi này thế?”

“Bởi vì lúc này em đi, suốt quãng đường cứ nghiêng sang một bên, chiếc ô của anh cũng nghiêng theo em, vì thế anh thành ra như vậy đó.” Nói xong, anh còn vô cùng hợp hoàn cảnh mà hất xì một tiếng.

“...” Tôi nên nói gì đây? Cũng không thể nào nói, muốn được tiếp xúc thân mật thì luôn phải trả giá đúng không?

Vào phòng tin học tìm được một máy tính trống, tôi ngồi xuống mở bản thảo ra, Lâm Tri Dật đứng kế bên đọc.

“Anh cảm thấy chỗ này nên đổi một chút.” Vừa dứt lời, anh liền cầm con chuột, nhưng lại cầm tay tôi di chuyển nó.

Hình như anh không chú ý đến điểm đó, vẫn cầm “con chuột” nói: “Ở đây nên đổi một chút.”

Nhưng tôi lại cảm thấy có một hơi ấm từ trong cơ thể truyền đến.

Mưa thu lướt qua, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, tôi chỉ mặc mỗi chiếc váy liền tay ngắn, tay đều lạnh cóng, mà tay của Lâm Tri Dật lại ấm áp như vậy.

Sau đó, tôi hỏi anh: “Có phải thừa cơ sờ tay em, muốn lợi dụng đúng không?”

Anh nói: “Anh chỉ muốn sửa bản thảo thôi, không có tiểu nhân như em nghĩ đâu.”

“...” Tôi á khẩu không biết nói sao, có đúng là do tôi nghĩ quá nhiều không?

“Nhưng mà, hôm đó tay anh cũng nghe lạnh lắm, bị dầm mưa mà vẫn nóng như thế.” Anh ngược lại cảm thấy tự hào quá nhỉ.

“...” Còn dám nói không phải cố ý nữa không?

Lúc cùng ăn cơm với Lâm Tri Dật, anh không cẩn thận cắn trúng lưỡi, “Ai da” kêu lên một tiếng.

Nhìn thấy anh bịt miệng chau mày nửa ngày vẫn chưa khỏi, tôi cười nói: “Nếu như có một cô gái xinh đẹp chịu dùng miệng giúp anh xoa nó, lưỡi của anh nhất định không đau nữa rồi.”

Nói xong, tôi mới phát hiện có điều gì đó không đúng——Hình như tôi đang chọc ghẹo anh thì phải?

Lâm Tri Dật đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm, nhìn tới tôi thấy ngứa ngáy khó chịu.

“Nhìn em làm gì?”

“Tìm em xoa dịu nó?”

“Luu manh!”

“Là do em dẫn dụ người khác phạm tội trước nhé.”

“...” Đường như là chọc ghẹo không thành, ngược lại còn bị anh chọc lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lời tỏ tình chân thành

Một buổi tối nọ có tiết, tôi không đến lớp tự học với Lâm Tri Dật nữa.

Vừa mới về đến ký túc không bao lâu thì đã nghe thấy dưới tầng có người gọi tôi: “Đình Ninh! Đình Ninh! Đình Ninh!”

“Dừng gọi nữa!” Không muốn tôi sống yên thân nữa à? Nếu cứ gọi tiếp, cả ký túc xá sẽ đều biết có cô gái tên Đình Ninh đang yêu đấy!

Tôi chạy như bay xuống dưới.

Đợi đến khi tôi thở hồng hộc chạy đến trước mặt anh, anh nhếch miệng cười: “Em chạy thần tốc vậy, vội gặp anh đến thế à?”

“...” Tôi nghỉ một lát rồi mới trách móc: “Lần sau gọi em thì đừng có hét, gọi một cú điện thoại không được à?”

“Đúng lúc anh đi ngang qua, còn tiết kiệm được ít tiền điện thoại đó!”

“Có tiết kiệm cũng không nên tiết kiệm khoản này! Lẽ nào anh muốn cả cái trường này đều biết bọn mình yêu nhau à?”

“Dù cả trường biết cũng chẳng sao! Lăn lộn trong cái trường này bốn năm mới yêu đường một lần, phải yêu cho hết mình chứ!”

Tôi vẫn chưa nghĩ ra từ để lật tẩy anh, anh hỏi tôi: “Em đói không? Anh mới gọi một bát mì úp, em có muốn ăn một bát không?”

“Không cần đâu, anh ăn đi, không có chuyện gì thì em lên phòng đây.” Tôi định quay về phòng. “Muốn ở bên em một lúc, có tính là có việc không?” Anh vừa nói vừa kéo tôi vào siêu thị mini, ngồi xuống trước một chiếc bàn.

Chẳng bao lâu sau, một bát mì úp nóng hổi được bung lên, thấy anh ăn ngon lành như thế bụng tôi cũng chẳng chịu thua kém mà kêu ùng ục.

Anh đưa tôi một đôi đũa: “Cùng ăn đi.”

Tôi cung kính không bằng tuân mệnh.

Cứ như thế, hai người cùng húp sùm sụp một bát mì lớn.

Anh nói: “Lúc chưa hẹn hò thấy mấy đôi yêu nhau cùng ăn một bát mì anh thấy rất mất vệ sinh, bây giờ lại cảm thấy ấm áp.”

Tối hôm ấy, sau khi trở về tôi nói với Dư Kiều: “Mì ăn liền của siêu thị mini ở tầng dưới khá ngon. Hôm nào mày đến thử đi.”

Dư Kiều nói một câu như đi guốc trong bụng tôi: “Đấy là do mày và một anh Lâm nào đó đã thêm vào súp tình yêu chứ gì!”

Sau đó có một ngày, tan lớp tự học, Lâm Tri Dật vẫn đưa tôi về ký túc xá như trước.

Đi đến dưới ký túc xá, tôi phát hiện ánh trăng vừa tròn vừa sáng trên bầu trời đêm. Nhìn ánh trăng mê hoặc lòng người, tôi bỗng dưng nhớ ra, từ lúc xác

định quan hệ yêu đương với anh, hình như anh còn chưa chính thức tỏ tình với tôi!

Thế là, tôi nói: “Chúng ta hẹn hò lâu như thế rồi, anh vẫn còn chưa nghiêm túc tỏ tình với em đâu đấy!”

Anh nhìn tôi nói: “Phải tỏ tình thật ư?”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên là phải rồi! Nếu không sao có thể thể hiện quyết tâm yêu em của anh?”

Anh trầm tư một lúc ới cất tiếng: “Có lẽ anh rất ngốc, không biết nói những lời có cánh, nhưng anh có một trái tim chân thành, từng giây từng phút đập vì em; từ trước tới giờ anh không biết thế nào là lãng mạn, bây giờ thì anh biết rồi, chỉ cần ở bên cạnh em, cùng ăn một bữa cơm đã là lãng mạn, cùng lên lớp tự học buổi tối cũng là lãng mạn; từ nhỏ đến lớn anh chưa từng làm mất một đồng tiền, chưa từng làm rồi chia khoá, từ khi đeo kính chưa một lần đâm phải kính; từ khi anh có ý thức đến giờ, chưa từng có một lần yêu đương đích thực, anh sẽ mang tất cả sự cẩn thận, tất cả tình yêu của mình dành cho em”

Trước một loạt các câu nói đuôi nhau tuôn ra này, tôi thật sự nghi ngờ đây là lời đã chuẩn bị trước.

Sau này, tôi hỏi anh đó có phải là lời tỏ tình anh học trong sách không, anh gãi tay thề: “Tuyệt đối là nguyên tác của anh, là lời từ tận đáy lòng anh.”

Điểm thi đạo học bài viết môn ngữ văn anh đạt điểm tuyệt đối, lần tỏ tình này của anh, nếu như bảo tôi cho điểm, tôi cũng phải cho anh điểm tuyệt đối.

Cuối cùng, ngay lúc đó tôi liền bị lời tỏ tình chân thành, chất phác không màu mè hoa lệ của anh làm cho cảm động sâu sắc, tôi nói với chính mình: “Chàng trai này, sẽ là người cùng tôi đi hết cuộc đời.”

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hai thành phố rất xa, hai trái tim rất gần.

Sau khi Lâm Tri Dật tốt nghiệp, chúng tôi bắt đầu yêu xa. Lúc ấy, tương tư giống như mọc cỏ dại, đi đến đâu cũng nhớ tới anh ấy. Cũng bởi thế, đêm nào tôi cũng nấu cháo điện thoại ký túc.

Sau này, mua đi động rồi còn dùng một đoạn ghi âm của Lâm Tri Dật làm tiếng chuông báo tin nhắn đến.

Có một lần lên lớp, tôi quên chuyển sang chế độ rung, kết quả đang trên lớp tự dưng vang lên tiếng Lâm Tri Dật nói tiếng địa phương: “Đại Ninh, có tin nhắn nè! Anh là Đại Lâm mà em ngày đêm mong nhớ đây...”

Đang buồn là điện thoại lại lọt xuống đáy cặp, cặp lại chứa nhiều đồ, tôi quờ quạng mãi mà vẫn không tìm thấy điện thoại, vậy là tiếng chuông cứ lặp đi lặp lại.

Tôi thật sự xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ nào mà chui xuống.

Sau tiết học đó, tôi bị phạt chép bài tập hai mươi lần, viết bản kiểm điểm 2000 chữ, sắc mặt cũng theo đó mà u ám trầm trọng.

Vẫn chưa dừng lại ở đó. Từ đó trở đi, chỉ cần điện thoại tôi kêu lên, đầu tôi có đôi nhạc chuông thành bài hát cực kì phổ biến bình dân, Dư kiều và cả hội chị em đều nói: “Đại Ninh, có tin nhắn nè! Là anh Đại Lâm mà em ngày đêm mong nhớ đây...”

Tôi từng hỏi Lâm Tri Dật vấn đề này: “Rõ ràng em ít tuổi hơn anh, sao anh không gọi em là Tiểu Ninh mà lại gọi là Đại Ninh?”

Anh đáp: “Vi Đại Ninh trong Tiếng Anh có nghĩa là “Em yêu” mà!”

Hoá ra, người không phân biệt “n” và “t” như anh lại phát âm “Darling” thành Đại Ninh!

Tự dưng cảm động khó tả, cảm thấy nickname Đại Ninh này rất hay.

Lâm Tri Dật nhìn bề ngoài hiền lành như ngọc, nhưng không ngờ khát vọng chiếm hữu lại rất khủng khiếp.

Có lần anh gọi điện cho tôi, đúng lúc tôi đang định rủ bạn bè đi ăn cơm nên chỉ nói mấy câu rồi cúp máy.

Anh hỏi tôi: “Đi ăn cơm cùng ai vậy?”

“Nói anh cũng không biết.”

“Con trai hay con gái?”

“Con trai.”

“Ở đâu?”

“Ở quán M.”

“Chỉ có hai người ăn cơm với nhau thôi à?”

“Chỉ có hai bọn em.”

“Vậy hôm nay em đừng mặc xinh quá.”

“Tại sao?”

“Gặp con trai khác ngoài anh ra, không cần mặc quá xinh đẹp.”

“...”

Tôi hơi bất ngờ, từ lúc nào mà anh trở nên thích cảm râm như thế?

Tôi và người bạn kia cùng một hội, chỉ là cùng nhau thảo luận về hoạt động chính văn sắp tới, tiện thể cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi.

Hôm đó, chúng tôi vừa gọi món xong thì nhìn thấy năm gương mặt thân quen ngồi ở bàn bên cạnh, chính là chị em phòng kí túc với tôi. Khi Dư Kiều ngồi xuống còn nhảy mắt với tôi, mặt còn viết chữ to đùng: “Ừm, sao có thể ngồi ăn cơm riêng với người đàn ông khác chứ, đây là gian tình đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.